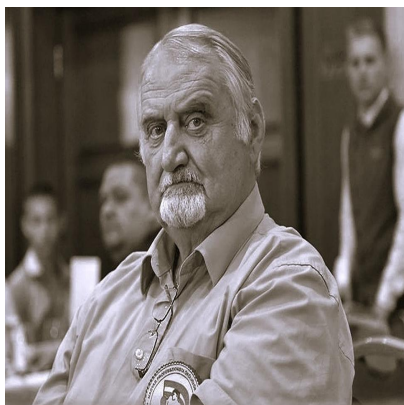

A magyar bokszcsalád Dőry Miklóstól búcsúzik

Description

A Magyar Ökölvívó Szakszövetség elnöke, Dr. Bajkai István, az elnökség, a menedzsment, a bírói kar és a teljes magyar bokszcsalád Dőry Miklóst gyászolja, akit ezekben a napokban veszített el sportéletünk. Dőry Miklós hosszan tartó, súlyos betegség után életének 80. évében hunyt el Budapesten.

Nemzetközileg elismert bíróként számos versenyen képviselte Magyarországot, többek között olimpiai játékokon, és világbajnokságon is. A Magyar Ökölvívó Szakszövetség főtitkáráként, és szakfelügyelőjeként is dolgozott bírói teendői mellett.

Dőry Miklós a Vasas klub-, és szakosztály vezetőségében is dolgozott éveken keresztül, mindenki igazi angyal földiként ismerte. A Vasas Sport Klub aranygyűrűs ökölvívóbírója több más sportágban tevékenykedett, így röplabdában, kézilabdában, és labdarúgásban is.

A profik között a WBO (Bokszzvilágszervezet) rendezvényein pontozó-, és vezetőbíróként működött az elmúlt két és fél évtizedben. A Magyar Ökölvívó Szakszövetség Hivatásos Tagozatának Bíró Bizottságának az elnökeként tevékenykedett egészen haláláig. Számos alkalommal láthattuk, hallhattuk a sport televíziós bokszközvetítéseken, és előadásokat is tartott a következő generációnak.

1998 és 2010 között Budapest Főváros XIII. kerületében önkormányzati képviselőként is tevékenykedett. Ezt követően, 2010-től a képviselő-testület Szociális, Egészségügyi, és Művelődési Bizottságának tagjaként dolgozott szeretett kerületéért.

Nyugodj békében, örökre emlékezni fogunk rád.

Megemlékezésünket Rózsa Mihály szívhezszóló nekrológjával zárjuk.

„Dőry Miklós, az egyik legsikeresebb, legjobb magyar ökölvívó bírójaként lett a sportág magyar legendájává. A ringben szigorú volt nagyon, de igazságos és következetes, amiért egyformán tisztelték a ringbe lépők, a ringen kívül szemlélődők és a kollégái is. Neki élete volt az ökölvívás. Soha el nem múló, néha keserű szerelem. Rengeteg fiatal bírót állított pályára. Figyelte azok ténykedését és folyamatosan igyekezett tanácsaival segíteni őket. Ami a szíven, az mindig a száján is volt, keményen tudott kritizálni, amiből volt aki tanult, volt aki megsértődött. Amikor már pályája csúcsát elhagyta, akkor is folyamatosan képezte magát, autodidakta módon együtt élve a sportág változásaival és rezgéseivel. Soha nem tudott a ring vonzásától elszakadni. Imádott versenyekre járni, figyelni a bírók ténykedését, figyelve a versenyzők produkcióit.

A szó legnemesebb értelmébe vett gondolkodó ember volt. Figyelte a világot, a közéletet, igyekezett értelmezni azt és amit látott, arról véleménye is volt, aminek rendre hangot adott. Elkötelezett baloldali emberként lett önkormányzati képviselő a XIII. kerületben, és ezt a munkát 12 éven keresztül becsülettel, lelkiismeretesen végezte, azon képviselők közé tartozott, akikhez bármikor bekopoghatott utcáról is a választó és ő készséggel fogadta, segített amiben csak tudott nekik. Nem véletlenül szerették és tisztelték itt is. Miklós ha kellett beállt utcai pult mögé standolni és képviselni a választók előtt az elveit, véleményét. Még politikai ellenfelei is tisztelték és elismerték.

Igazi lokálpatrióta volt. Szívügyének tekintette Angyalföld érdekeinek képviseletét. Nagyon ismerte a kerületet és nagyon szerette azt. Soha nem ellene, mindig érte mérgelődött. Hazudnék, ha azt állítanám róla, hogy könnyű ember volt. Nem volt az. Nagyon nem. De pont a következetességei miatt volt olyan, amilyen és ennek is nagy szerepe volt abban, hogy egy sokak által tisztelhető és szerethető emberre emlékezhetünk.

Számomra, mint a sportág szerelmesének számára, sokáig „csak” a sportág legendájaként volt ismert. Amikor megismerhettem személyesen és kitüntetett barátságával, akkor ismerhettem meg az embert, aki a legenda mögött létezik. Rengeteget tanulhattam tőle a ringvilágáról és azon túlról is. Voltak nekünk nagyon heves vitáink is, hiszen mindketten makacs emberek vagyunk, de a leghevesebb vitában is a szeretet megszabta annak határait, amit soha nem léptünk át. Jó és igaz ember volt.

Tudtam, hogy beteg. Azt is, hogy nagyon. Már régóta. De nem gondoltam, hogy ilyen hirtelen a nagy Kaszás elrabolja tőlünk, hiszen tele volt élni akarással és erővel. Ezért nem mondhatom, hogy halálának híre váratlanul ért volna, de megdöbbenett és nagy keserűséget is érzek miatta legbelül. Ő már örökre átvitte a székét az égi ring mellé. Tán

már ott pöröl a jó Istennel is, és mondja neki a magáét. De a szeme sarkában ott is bujkál az itt megismert mosolya. Az égi ring, újabb csodával gazdagodott, mi meg ismét szegényebbek lettünk. De emlékét megőrizzük, és tisztelettel gondolunk rá. Csak az nem halhatatlan, aki elfelejthető. Ő pedig nem volt az. Egyszer oda át újra találkozunk. Emlékedből fakadjon Miki áldás.”

